

—Τὴν τρυφερόν ταύτην κόρην περιπτύσσεται ἐν ἀπεριγράπτῳ στοργῇ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἢ Νιόβη, θέλουσα τρόπον τινὰ ν' ἀνοίξῃ τὰ μητρικὰ αὐτῆς σπλάγχνα ὅπως κρύψῃ ἐν αὐτοῖς καὶ πάλιν τὸ τελευταῖον λείψανον τῶν περὶ αὐτὴν θνησκόντων τέκνων αὐτῆς, ἐνῶ διὰ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος τῆς αὐτῆς χειρὸς ὑψαῖ ἐκ τῶν ὀπισθεν τῆς πλουσίας πτυχᾶς τῆς βασιλικῆς αὐτῆς περιβολῆς, ὅπως ὑπερασπισθῆ δι' αὐτοῦ τὸ τρυφερόν σῶμα τοῦ θυγατρίου τῆς ἀπὸ τὰ πρὸς αὐτὸ κατευθυνόμενα βέλη. Προσκλίνει μετὰ πάθους, ἀλλὰ μεγάλως καὶ διὰ τῶν δύο αὐτῆς γονάτων· περισφίγγει τὸ τέκνον τῆς. Ὡ ποῖον ὄραμα τελεῖται ἐν τῇ περιπτύξει ταύτῃ! Ἀδύνατον διὰ τοῦ καλόμου νὰ παρασταθῇ. Εἶναι ὁ ἱερός καὶ μέγας θεῖνος τῆς μαρτυρούσης μητρὸς. Εἶναι ὁ μύχιος στόνος τῆς μεγάλης ψυχῆς. Τὸ πλαστικόν καὶ ὠραῖον σῶμα τῆς Νιόβης ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεπεῖας καὶ ποθέρεις πτυχᾶς τοῦ χιτῶνος καὶ τῆς περιβολῆς συναποτελεῖ κίνησιν ψυχικῆς παθήσεως τόσον ἰσχυρὰν καὶ παικίλην, ὥστε νυμίζει τις ὅτι ἀκούει μύχιον στόνον καρδίας τῆς θείας γυναικὸς τῆς μεγάλης βασιλίσσης τῆς ὑπερφάνου ἡγεμονίδος. Ἀπὸ τῶν ἄκρων ποδῶν μέχρι τῆς κεφαλῆς τὸ βλέμμα διατρέχει κατὰ συνέχειαν κανονικὴν τοῦ αὐτοῦ πάθους τὴν κατὰ μικρὸν αὐξοῦσαν ἔντασιν, ἣ δὲ καρδία αἰσθάνεται ἤδη προκειμένην τὴν λύσιν, τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον τῆς ἐκφάνσεως τῆς ψυχῆς. Ποῖον μεγαλεῖον ἀληθοῦς εὐγενείας καὶ ἀγωγῆς! Ποῖον ὕψος μεγάλης δοκιμαζομένης καρδίας! Ἡ δὲ κεφαλὴ τῆς Νιόβης;... Ἐνταῦθα τελεῖται ἡ ὅλη δραματικὴ θέσις καὶ λύσις ταυτοχρόνως. Ἐν αὐτῇ κείται τὸ ἱερόν τῆς εὐσεβοῦς καρδίας, ἣ δὲ μορφή ἐστὶν εἰκὼν ζωηρὰ καὶ ἀκριβὴς τοῦ ὑψηλοῦ καὶ μεγάλου χαρακτήρος ἐν ἄλλει μυχιαστάτι. Ἐπὶ αὐχένος ἡγεμονικῶ ἐπικαθημένη ἢ κεφαλὴ μετ' ἐπιβάλλουσας ἰσχύος καὶ εὐγενείας στρέφεται πρὸς τὰ θνήσκοντα αὐτῆς τέκνα ἀπενίζουσα πρὸς τὰ ἄνω. Τὰ ἡμιαντικὰ αὐτῆς χεῖλη, ἐφ' ὧν στοματᾶ ὁ νοῦς καὶ ἡ φαντασία τοῦ θνητοῦ, εἶναι ἡ διαδοχὴ τῶν πικρῶν συγκινήσεων, ἃς μετ' ἀξιοπρεπειᾶς προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ, ἣ δὲ ἐπ' αὐτῶν μυστηριωδῶς τελουμένη κίνησις εἶναι ἀδύνατον νὰ παρασταθῇ διὰ τῆς γραφίδος καὶ τῆς κατὰ συνθήκην γλώσσης· ἢ μουσικῆ μόνη δύναται νὰ αἰσθητοποιήσῃ αὐτήν, εἶναι ἡ κριτικὴ στιγμή καθ' ἣν εὐρανόθεν σπεύδουσι νὰ βοηθήσωσιν οἱ θεοὶ πρὸς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος· κυμαίνεται τὸ πάθος μεταξὺ ἀντοχῆς θείας καὶ στοργῆς ἐνδεδμύχου μητρὸς, ἧς σπαράσσονται τὰ σπλάγχνα, πρόκειται ἢ θεία αἰκονομία, ἢ ἀπολίθωσις τῆς Νιόβης! Ἀπενίζει ἐν τούτοις μεθ' ἡρωϊκῆς καρτερίας δεχόμενη ἐλευθέρως καὶ γενναίως τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν πεμπόμενῃ αὐτῇ μεγάλῃν δοκιμασίαν, πάσχει ἢ μήτηρ, ἐπιβάλλεται δὲ διὰ τῆς καρτερίας ἢ ἡγε-

μονίς. Κρούπτει καὶ συγκαταεῖ τὴν κραυγὴν τοῦ ὑπερχειλίζοντος πικροῦ ἄλγους, χωνεύει τὴν πάθησιν μετ' ἀντιστάσεως ἡρωϊκῆς καὶ ἐνῶ τὸ σῶμα κλίνει πρὸ τῆς στοργῆς τοῦ τέκνου ἢ μεγάλης αὐτῆς ψυχῆς παλαίει κατὰ τοῦ συναίσθηματος τῆς παρὰ τῶν θεῶν ἐπιγενομένης αὐτῇ ἀδικου ἐκδικήσεως. Φέρει τὸ συναίσθημα τῆς νίκης ἠττημένη καὶ ἀπενίζουσα μέχρις ἐσχάτης στιγμῆς πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς τραγικῆς καταστροφῆς τοῦ οἴκου αὐτῆς. Ὅταν δὲ θὰ αἰσθανθῇ τὴν θνητὴν φύσιν ὑποχωροῦσαν πρὸς τὸ ἄλλος ἐτοίμην ἔχει τὴν χεῖρα νὰ καλύψῃ τὸ πρόσωπον αὐτῆς διὰ τῆς πλουσίας περιβολῆς δι' ἧς ὑπερασπίζετο τὸ τέκνον τῆς, ἵνα μετ' αὐτοῦ συναποθάνῃ ὠραία καὶ μεγάλη τὸν θάνατον τῶν δοκιμαζομένων μαρτύρων τῆς ἀνθρωπότητος!—Μέχρι τοῦ σημείου τούτου ἄγει ἡμᾶς ὁ μέγας καλλιτέχνης, μετ' ἀπαραμιλλοῦ τέχνης ἐκτυλίσσειν πρὸ ἡμῶν τὴν ψυχολογικὴν πάθησιν, τῆς γυναικείας καρδίας ἐν ὑψηλῷ καὶ εὐγενεῖ χαρακτήρι τῆς Ἑλληνίδος. Τὰ μετὰ ταῦτα σπεύδει νὰ συμπληρώσῃ ἢ ποιήσῃ καὶ ἡ μυθολογία καθ' ἃς ἀπολιθεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ Νιόβη ἐν τῷ ἀρεστάτῳ αὐτῆς ἄλγει, ὅπως μὴ σαλευθῇ ἢ θεία μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἁρμονία, τὸ ἀλάθηστον τοῦτο γνώρισμα ὑψηλῶν χαρακτήρων.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΚΕΧΑΓΙΑ

L. STECCHETTI

(Ἀπὸ τὴν νέαν σειρὰν τῶν ἀνεκδότων μεταφράσεών μου)

I.

Ἐκείνη μῶλεγε: « — Ποτὲ δὲν σ' εἶδα
χαραγόμενον, ποτὲ γοαζιμένον,
γιατὶ τὸ βλέμμα σου εἶνε σκοτιζιμένο
καὶ νεκρωμένη τῆς καρδιᾶς ἡ ἐλπίδα; »

« — Εἰς τὸ ξανθὸ σου — ἔλεγα — κεφάλι
δὲν γάργαρος ποτὲ ἢ ἀμυγδαλία·
μὰ ἐγὼ σὰν χεῖλῃ μου ἔχω εἰρωνεία
ἀφ' τῆ στιγμῆς ποῦ ἔχω ἀμυγδαλία. »

Ἐκείνη μῶλεγε: « — Πίστι καρμιά
εἰς τὸ Χριστὸ δὲν ἔχεις, σὴν θρησκεία;
τὸ βλέμμα τῆς ἐλπίδος σοῦ εἶν' σθμμένο; »

« — Ἐργὴ μου — τῆς ἀπάντησα — λατρεία
καὶ πίστι μου ἔχω τῆ χρυσῆ σου νεότητι,
γιὰ ἔρωτα ἴμιλει κι' ἄχι γιὰ θεοτή! »

II.

Ὅταν θεὰ περάσων πλεῖα τὰ χιόνια
κι' ὁ Ἀπρίλης θὰ προβαίη ὀλιθησιμένος
στὴ νηὶ καρδιά σου βλῆ ἢ ζωὴ θὰ πάλλῃ...
μὰ ἐγὼ θε νῆμαι τότες πεθαμένος.

θὰ ξαπλωθῇ σ' ἄλλῃ τῆ πλάσι ὁ Ἔρωσ
καὶ σοῦ τάφου μου ἀκόμη τὰ λουλούδια·
γιὰ σένα ἄφ' τὴν καρδιά μου βόδα θίβουν
καθὼς σὺν ζῶσα βγαίναν τὰ τραγούδια.

Τῆς καρδιᾶς τὰ τραγούδια ἔχεις παρμένα,
μὰ τὰ λουλούδια — ὠμίε — δὲν θὰ μαζέψῃς.

— Ποῖς ἀπὸ τάφο λουλούδια ἔχει παρῆ; —

Σ' ἔρωτες νέους καὶ φιλιὰ θὰ τρέψῃς
νὰ δώσης τὸ κομμάτι σου μετ' ἀμάρτι
καὶ πλεῖα δὲν θεὰ θυμηθῆς ἐμῆνα ...

Ζάκυνθος

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ